

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ
ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

Η αλλαγή είσαι εσύ Η πολιτική λύση βρίσκεται στα χέρια μας

Εισαγωγή - Σύνοψη

Διαχρονική υπόσχεση των προοδευτικών δυνάμεων της χώρας είναι η δημιουργία της δίκαιης κοινωνίας και η ανάπτυξη της αειφόρου παραγωγικής οικονομίας.

Στην Ελλάδα σήμερα, η υπόσχεση αυτή μοιάζει μακρινή και οι προοδευτικές δυνάμεις ανήμπορες να την εμπνεύσουν στην κοινωνία.

Βασική αιτία της σημερινής κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης στην Ελλάδα είναι η συγκέντρωση των αποφάσεων σε χέρια λίγων.

Οι θεσμοί που μπορούν να ανταποκριθούν γρήγορα στα προβλήματα του πολίτη και να οδηγήσουν δημιουργικά την εθνική οικονομία, αλλά και τις τοπικές, έχουν απαξιωθεί από τη συγκέντρωση της εξουσίας και κατ' επέκταση τη συγκέντρωση του πλούτου.

Η συγκέντρωση της εξουσίας και του πλούτου, ούτε τη δίκαιη κοινωνία μπορούν να υπηρετήσουν ούτε την αειφόρο παραγωγική οικονομία μπορούν να χτίσουν.

Πρώτη πρόκληση των προοδευτικών δυνάμεων της χώρας είναι να σταματήσουν να την υπηρετούν

Στόχος της Αναγέννησης

- Να επαναφέρει τις προοδευτικές δυνάμεις στην εξουσία, δυνάμεις οι οποίες εκφράστηκαν ιστορικά μέσα από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και μπορούν και πάλι να πρωταγωνιστήσουν μέσα από το Κίνημα Αλλαγής, για να υπηρετήσουν την αποσυγκέντρωση της εξουσίας και να χτίσουν τα θεμέλια μιας πατριωτικής οικονομίας.
- Να χαράξει το δρόμο για μια κοινωνία η οποία εμπιστεύεται τις δυνάμεις της, τις δυνάμεις των Ελληνίδων και των Ελλήνων και μιας οικονομίας η οποία αξιοποιεί τα συγκριτικά της πλεονεκτήματα για να παράγει πολιτισμικό, κοινωνικό και οικονομικό πλούτο.

Πρώτο βήμα αυτού του στόχου
είναι μία διακήρυξη η οποία θα μεταφράζει τις αξίες και τις αρχές μας σε προτάσεις για την ελληνική κοινωνία, σήμερα.

Το Αίτημα για Αλλαγή

Οι πηγές πλούτου της Ελλάδας είναι αστείρευτες. Η ομορφιά της φύσης, το ήπιο κλίμα, τα προϊόντα της γης και της θάλασσας, η ενέργεια που παράγουν ο ήλιος κι ο αέρας της, η ιστορία και η παράδοσή της σε συνδυασμό με την κατάρτιση και τη δημιουργικότητα των Ελληνίδων και των Ελλήνων εντός κι εκτός Ελλάδας αποτελούν ασύγκριτα εργαλεία πολιτισμικής, κοινωνικής και οικονομικής προόδου της χώρας. Λίγες χώρες στον κόσμο είναι προικισμένες με τόσα πλεονεκτήματα κι ελάχιστες μπορούν να εγγυηθούν την αειφορία των πλουτοπαραγωγικών τους πηγών.

Με σωστή διαχείριση, ο πλούτος της Ελλάδας αρκεί όχι μόνο για να πάμε μπροστά ως κοινωνία αλλά και για να εγγυηθούμε στις επόμενες γενιές Ελληνίδων και Ελλήνων αντίστοιχη και διαρκώς βελτιούμενη ποιότητα ζωής.

Η μεγαλύτερη πρόκληση για εμάς είναι να **αξιοποιήσουμε με σύνεση τις πηγές πλούτου** που διαθέτουμε ώστε να μην τις εξαντλήσουμε και να τις διαχειριστούμε δίκαια ώστε ως κοινωνία να προοδεύουμε συλλογικά. Η συνετή και δίκαιη διαχείριση του εθνικού πλούτου διασφαλίζει τόσο την αποδοτικότητα όσο και την αειφορία των πλουτοπαραγωγικών μας πηγών διότι δημιουργεί ευκαιρίες μέσα από τις οποίες μπορούμε όλοι να φανταστούμε ένα καλύτερο αύριο.

Διαχρονικά, όμως, η **ιλιγγιώδης αύξηση του δανεισμού μας** και η εξάρτησή μας από χρήματα τρίτων, είναι ενδεικτική της αποτυχίας μας να ανταποκριθούμε και στις δύο προκλήσεις.

Καμία οικονομική στατιστική δεν μπορεί να αναδείξει αυτήν την αποτυχία πιο γλαφυρά από τη διάθεση μιας γενιάς να φύγει στο εξωτερικό και μιας σημαντικής μερίδας της κοινωνίας να απέχει από τις εκλογές. Δύο φαινόμενα τα οποία υπογραμμίζουν την πεποίθηση που διατρέχει την κοινωνία ότι τίποτα πια δεν μπορεί να αλλάξει.

Κι όμως, όλα μπορούν να αλλάξουν :

Προφανώς, η πρόκληση μπροστά μας είναι σύνθετη διότι προϋποθέτει τόσο ότι θα διορθώσουμε τις παθογένειες που μας κρατούν εγκλωβισμένους σε μια βαλτωμένη κοινωνία, όμηρους μιας στεγνής οικονομίας όσο κι ότι θα δημιουργήσουμε τις συνθήκες και τις προϋποθέσεις για να πορευτούμε με ασφάλεια σε ένα καλύτερο μέλλον. Οι παθογένειες, όμως, που έχουμε να αντιμετωπίσουμε δεν αποτελούν ανυπέρβλητες αδυναμίες της κοινωνίας, είναι αποτελέσματα λανθασμένων πολιτικών επιλογών κι άρα μπορούν να διορθωθούν.

Πολιτική και Οικονομία

Από πού πρέπει να ξεκινήσουμε;

Σε μια κοινωνία ελεύθερων και δημιουργικών πολιτών την οικονομία οδηγούν οι κοινωνικές προτεραιότητες. Μέσα από ένα δίκτυο δημοκρατικών θεσμών, οι οποίοι λογοδοτούν στον πολίτη, η κοινωνία διαβουλεύεται κι επιλέγει την πορεία της σε εθνικό και τοπικό επίπεδο και η οικονομία ακολουθεί. Η ευρεία συμμετοχή της κοινωνίας στη διαμόρφωση της οικονομίας διασφαλίζει μεγαλύτερη σύνεση και δικαιοσύνη στη διαχείριση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας και -σε κάθε περίπτωση- επιμερίζει τις ευθύνες για την πρόοδό της στους πραγματικά ενδιαφερόμενους.

Πηγή κατάρρευσης της ελληνικής οικονομίας και της αδυναμίας της να ανακάμψει ουσιαστικά είναι ένα κλειστό πολιτικό σύστημα που ελέγχει τους πόρους της δημιουργίας. Ένα πολιτικό σύστημα που θεωρεί ότι οι δικές του οικονομικές επιλογές πρέπει να επιβάλλονται στις δικές μας κοινωνικές προτεραιότητες διότι αντιμετωπίζει την κατάρρευση ως εξωγενή αιτία των δεινών της κοινωνίας κι όχι ως σύμπτωμα της ασθένειας δικών του πολιτικών επιλογών.

Διαχρονική υπόσχεση αυτού του πολιτικού συστήματος είναι ότι αν κάνουμε θυσίες σήμερα, θα γεμίσουν τα κρατικά ταμεία του αύριο και θα έρθουν καλύτερες μέρες για όλους. Για τους περισσότερους όμως αυτές οι μέρες δεν έρχονται ποτέ. Ούτε θα έρθουν.

Γιατί;

Τις τελευταίες δεκαετίες, η πεποίθηση ότι με τα σωστά εργαλεία η οικονομία θα πάρει μπρος και θα οδηγήσει τις εξελίξεις προς ένα καλύτερο αύριο για όλους, αγνοεί ότι η επιλογή των οικονομικών προτεραιοτήτων, των εργαλείων αλλά και της αποτίμησης της αποτελεσματικότητάς τους είναι πολιτική διαδικασία και άρα **ένα άρρωστο πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να πάρει υγιείς οικονομικές αποφάσεις.**

Γι' αυτό, διαχρονικά, έχουμε αποτύχει να ανατρέψουμε χρόνιες παθολογίες οι οποίες μας ταλαιπωρούν ακόμα κι όταν οι προθέσεις ήταν σωστές. Οι όποιες αλλαγές δε προς τη σωστή κατεύθυνση, κυρίως επί κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ., έρχονται βασανιστικά αργά σε μία χώρα που κάνει βήμα σημειωτόν ενώ οι εξελίξεις κάνουν παρέλαση. Προτεραιότητα ενός άρρωστου πολιτικού συστήματος θα είναι πάντα να υπηρετήσει την επιβίωση και τα συμφέροντά του, όχι να αλλάξει ώστε να υπηρετήσει τους στόχους της κοινωνίας.

Ένα παράδειγμα αποτελεί

η διαχρονική εμπειρία των ιδιωτικοποιήσεων στην Ελλάδα. Αντί να γίνονται για το καλό της κοινωνίας, γίνονται για να γεμίσουν τα κρατικά ταμεία -η διαχείριση των οποίων εξυπηρετεί νυν ή έχει εξυπηρετήσει πρώην κυβερνήσεις. Για να μεγιστοποιήσει τα διαθέσιμά της η εκάστοτε κυβέρνηση, αντί να σπάσει τα κρατικά μονοπώλια που ιδιωτικοποιεί και να δημιουργήσει ανταγωνισμό που είναι καλός για την κοινωνία και την αγορά, τα διατηρεί αποθαρρύνοντας τον ανταγωνισμό, για να τα πουλήσει σε υψηλότερη τιμή με αποτέλεσμα να μετατρέπει συστηματικά κρατικά μονοπώλια σε ιδιωτικά. Περισσότερες από μια κυβερνήσεις έχουν προτάξει «οικονομικές λύσεις» παραγωγής πρόσκαιρων ταμειακών διαθεσίμων επικαλούμενες την εξυπηρέτηση της κοινωνίας ή την «απελευθέρωση» των αγορών. Όμως, αν υπάρχει κάτι στο οποίο μπορούμε να συμφωνήσουμε ως κοινωνία, αριστεροί και δεξιοί, σοσιαλιστές και καπιταλιστές, είναι ότι χειρότερο από ένα κρατικό μονοπώλιο είναι ένα ιδιωτικό.

Έτσι, μια σειρά από οικονομικές αποφάσεις στην Ελλάδα δεν έγιναν με γνώμονα τον Έλληνα και την Ελληνίδα, ούτε καν με γνώμονα την αγορά, αλλά για να υπηρετήσουν τις ανάγκες του άσπρου ή μαύρου ταμείου του πολιτικού συστήματος, θυσιάζοντας παραγωγικές δυνατότητες της χώρας. Αντίστοιχες αποφάσεις αφορούν την διεύρυνση της γραφειοκρατίας και της πολυνομίας, μεταξύ άλλων, τη διαχείριση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας, τη φορολογική και εισφορολογική πολιτική, την προσέλκυση και διαχείριση κονδυλίων και επενδυτών από το εξωτερικό και τη συστηματική εξάρθρωση των μικρομεσαίων και ατομικών επιχειρήσεων.

Όσο η πολιτική προτεραιότητα αυτών των οικονομικών επιλογών δεν είναι να απελευθερωθεί ο Έλληνας και η Ελληνίδα που δημιουργούν, ούτε θα γεμίζουν τα ταμεία ούτε η Ελλάδα θα μπορέσει να οδηγήσει την κοινωνική, πολιτισμική και οικονομική πρόοδο που έχει ανάγκη.

Πολιτική και Δημιουργία

Γιατί η έμφαση στην πολιτική;

Η εμμονή των συντηρητικών κυβερνήσεων να αντιμετωπίσουν το οικονομικό πρόβλημα της χώρας ως εξωγενή αιτία των δεινών της κοινωνίας και όχι ως σύμπτωμα των πολιτικών τους επιλογών δεν είναι τυχαία.

Αποκρύπτει με επιμέλεια τις τεράστιες ευθύνες και τις εντυπωσιακές αδυναμίες του ίδιου του πολιτικού συστήματος να ανταποκριθεί στις προκλήσεις του σήμερα και να σχεδιάσει με βάση τις προκλήσεις του αύριο.

Η έμφαση σε οικονομικά εργαλεία αποκρύπτει ότι το πρόβλημα είναι η πολιτική διαχείρισή τους.

Η πραγματικότητα είναι ότι αν θέλουμε να αναστρέψουμε την πορεία που έχουμε επιλέξει δεν πρέπει να περιοριστούμε στα εργαλεία που μας δίνει η οικονομία αλλά να ανατρέξουμε στα εργαλεία που μας προσφέρει η πολιτική, αλλάζοντας τον τρόπο λειτουργίας της.

Όσοι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη χώρα, δε φεύγουν διότι αγνοούν ότι είναι ένας προικισμένος τόπος αλλά διότι νιώθουν εγκλωβισμένοι σε ένα σύστημα βαλτωμένο, ανήμποροι να βρουν τα εργαλεία που χρειάζονται για να δημιουργήσουν αυτό που μπορούν σε άλλη χώρα.

Όσοι θέλουν να επενδύσουν στην Ελλάδα κοντοστέκονται κι όσοι έχουν χρήματα τα διώχνουν, όχι διότι στερούμαστε δυνατοτήτων ως κοινωνία αλλά διότι οι πολιτικές μας επιλογές έχουν δημιουργήσει ένα βαθιά αρρωστημένο δίκτυο διαχείρισης του πλούτου μας.

Έτσι λοιπόν, ακόμα και τα πιο γενναιόδωρα προγράμματα στήριξης της οικονομίας μας από ξένους, ακόμα κι αν δημιουργούν την αίσθηση παραγωγής εφήμερου οικονομικού πλούτου, δεν πρόκειται να αντιστρέψουν τις συνθήκες που μας οδήγησαν να υπο-αξιοποιούμε τις πηγές πλούτου μας και να εξαρτόμαστε από τρίτους. Αντίθετα, επιβεβαιώνουν τις συνθήκες και παρατείνουν την εξάρτησή μας.

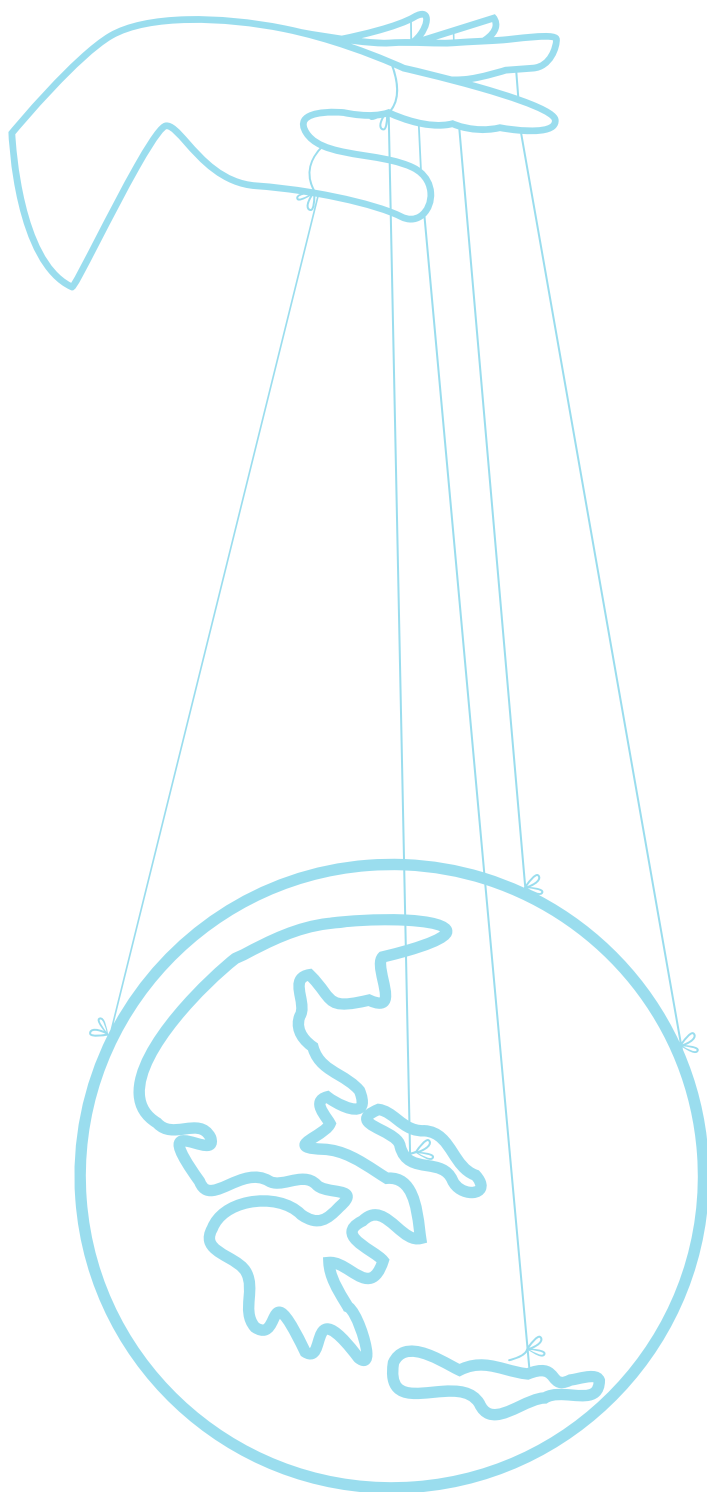
Γιατί;

Διότι η διαχρονική εξάρτηση από χρήματα τρίτων έχει στρεβλώσει την εσωτερική παραγωγή πλούτου με δύο τρόπους:

- Δημιούργησε μια νέα τάξη μεσαζόντων στη διακίνηση αυτού του χρήματος συμπεριλαμβανομένου και του πολιτικού συστήματος.

- Δεύτερον, μετακίνησε το ενδιαφέρον των παραγωγικών στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας σε δραστηριότητες που δε βασίζονται απαραίτητως στα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας.

Με αυτές τις στρεβλώσεις, η παραγωγή οικονομικού κέρδους στην Ελλάδα δεν απορρέει από τη δημιουργικότητα των Ελλήνων και των Ελληνίδων και την παραγωγή προστιθέμενης αξίας αλλά από τη δυνατότητα ωρίμανσης προγραμμάτων και απορρόφησης κονδυλίων.

Ο «Κύκλος της Πρόσβασης»

Το φαινόμενο της στρέβλωσης της οικονομίας από τη διαχείριση του πλούτου που έρχεται απ' έξω έχει επιφέρει ένα ακόμα: τον φαύλο «Κύκλο της Πρόσβασης».

Όσο το κεντρικό πολιτικό σύστημα επικεντρώνεται στη διανομή κεφαλαίου και όχι στη δημιουργία πλούτου τόσο περισσότερο έχει ανάγκη τους «έχοντες», διότι είναι οι μόνοι που μπορούν να απορροφήσουν γρήγορα τα κονδύλια που έρχονται «απ' έξω».

Αντίστοιχα, όσοι μπορούν να απορροφήσουν κονδύλια αναζητούν γρήγορες και «φωτογραφικές» αποφάσεις που μπορούν να παρθούν μόνο όταν αυτές εξαρτώνται από λίγους.

Η συμβίωση στην εξουσία των λίγων που διαθέτουν κεφάλαια και των λίγων που μοιράζουν χρήματα έχει δημιουργήσει έναν κύκλο καταστροφικό τόσο για την ελληνική κοινωνία όσο και για την ελληνική οικονομία.

Όσο πιο πολύ συγκεντρώνεται ο πλούτος στα χέρια λίγων τόσο περισσότερο συγκεντρώνεται και η εξουσία.

**Όσο συγκεντρώνεται η εξουσία
τόσο συγκεντρώνεται και ο πλούτος**

Αν θέλει κάποιος να συμμετέχει στην παραγωγική διαδικασία, πρέπει πρώτα να συμβιβαστεί με τον «Κύκλο της Πρόσβασης», ένα δίκτυο πολιτικών, τραπεζιτών και επενδυτών που μπορεί να απελευθερώσει επιλεκτικά τους πόρους και τις διαδικασίες παραγωγής.

Αυτό γίνεται ή για αυτούς που ήδη έχουν κεφάλαια ή για ευκαταφρόνητα ποσά.

Η έκρηξη των επενδύσεων στη σίτιση και στις μικρές μονάδες διαμονής δεν είναι μόνο ενδεικτική μιας οικονομίας που έχει χάσει τη δυνατότητα να παράγει επενδύοντας στα συγκριτικά της πλεονεκτήματα αλλά και μιας κοινωνίας που δεν έχει πρόσβαση σε κεφάλαια που δεν μπορεί να εγγυηθεί.

Σε αυτό το περιβάλλον, η ατομική πρόοδος του καθενός μας δεν εξαρτάται από τις δημιουργικές μας ικανότητες αλλά από τη δυνατότητά μας ή μη να ενταχθούμε στον «Κύκλο της Πρόσβασης».

Με αυτόν τον τρόπο το πολιτικό σύστημα μας κατατάσσει μέλη μιας κοινωνίας πολλαπλών στρωμάτων και διαφορετικών ταχυτήτων που αλλοιώνουν την κοινωνική συνοχή, ελαχιστοποιούν την κοινωνική κινητικότητα και διατηρούν σημαντικές πλουτοπαραγωγικές πηγές σε αδράνεια.

Παράπλευρο αποτέλεσμα της επιβολής του συγκεκριμένου παραγωγικού μοντέλου και του «Κύκλου της Πρόσβασης» στην κοινωνία είναι η ταύτιση της προσωπικής κερδοσκοπικής ικανότητας με τη συλλογική πρόοδο.

Η παραγωγή πλούτου γίνεται με κύριο γνώμονα τον ατομικό πλουτισμό διότι έχει επικρατήσει μια απαρχαιωμένη και εξωγενής θεωρία που πρεσβεύει ότι ο πλούτος των λίγων, αργά ή γρήγορα, «στάζει» κάτω. Αυτή η νοοτροπία και η νομοθεσία που την ακολουθεί έχει ακυρώσει κάθε μορφή συλλογικής προσπάθειας στην Ελλάδα.

Παραιτημένοι από τη διαδικασία παραγωγής

στη χώρα μας σήμερα είναι οι:

- Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης • Συνεταιρισμοί • Συνδικαλιστικοί Φορείς • Εργατικά Κέντρα • Πανεπιστήμια • Επιμελητήρια που θα μπορούσαν και περιουσία του δημοσίου να διαχειρίζονται και συλλογικότητες παραγωγών να ενθαρρύνουν και να υποστηρίζουν.

Η απομάκρυνση των συλλογικοτήτων από την παραγωγική διαδικασία έχει οδηγήσει στην περαιτέρω απομόνωση και απόγνωση των χαμηλότερων στρωμάτων της κοινωνίας που δεν έχουν την ισχύ να αξιοποιήσουν πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας και αναμένουν το επόμενο επίδομα ή την επόμενη επιδότηση για να επιβιώσουν.

Σε έναν τόπο όπου ο στόχος της «δίκαιης κοινωνίας» αντιμετωπίζεται ως αντίρροπος προς το στόχο μιας δήθεν αποτελεσματικής και δυναμικής οικονομίας, η ακύρωση των συλλογικοτήτων από την παραγωγική διαδικασία αποτελεί το τελευταίο επεισόδιο της παράδοσης της πρώτης στη δεύτερη.

«Δήθεν»

διότι αποτελεί πλέον οικονομικό αξίωμα ότι η διαχείριση του πλούτου από λίγους για παρατεταμένα χρονικά διαστήματα αναιρεί τα όποια πλεονεκτήματα της ελεύθερης αγοράς, όπως ο ανταγωνισμός στην ποιότητα και το κόστος παραγωγής. (Αναιρεί ακόμα και την αναμφισβήτητη μέχρι πρόσφατα δυνατότητά της να καθορίσει την εμπορική αξία προϊόντων και υπηρεσιών).

Η **υπερσυγκέντρωση** υπερσυγκέντρωση πλούτου λειτουργεί ανασταλτικά τόσο στην αποτελεσματικότητα μιας κοινωνίας να διαχειριστεί τον πλούτο που έχει όσο και στην δυνατότητά της να διατηρήσει κοντά και να πολλαπλασιάσει τον πλούτο που παρήγαγε.

Τόσο το ένα φαινόμενο όσο και το άλλο λειτουργούν ανασταλτικά στο στόχο της δημιουργίας μιας «αποτελεσματικής και δυναμικής οικονομίας». Πόσο μάλλον μιας δίκαιης.

Αποσυγκέντρωση του Πλούτου μέσα από την Αποσυγκέντρωση της Εξουσίας

Η πραγματικότητα είναι ότι η μακρόχρονη υπερσυγκέντρωση εξουσίας και κατ' επέκταση η υπερσυγκέντρωση του πλούτου, κρατά χιλιάδες οικογένειες εκτός του παραγωγικού μοντέλου της χώρας, έχει περιορίσει σημαντικά τη δυνατότητα των Ελλήνων και των Ελληνίδων να φαντάζονται ένα καλύτερο αύριο κι έχει οδηγήσει στην κατάρρευση της ελληνικής μεσαίας τάξης.

Η διαδικασία αυτή έχει δημιουργήσει ένα εκρηκτικό έλλειμμα εμπιστοσύνης μεταξύ του πολιτικού συστήματος και της κοινωνίας.

Αν δε γεφυρωθεί το χάσμα μεταξύ κοινωνίας και πολιτικής, η ελληνική οικονομία θα παραμείνει καθηλωμένη για μεγάλα ακόμη χρονικά διαστήματα.

Για να αρχίσουμε εμείς, οι Έλληνες και οι Ελληνίδες, να εμπιστευόμαστε και να επενδύουμε στο μέλλον της χώρας μας και των παιδιών μας, θα πρέπει πρώτα να εμπιστευτούμε το πολιτικό σύστημα και την κάθε μορφή εξουσίας στην Ελλάδα. Αυτό θα συμβεί όταν αποσυγκεντρώσουμε την εξουσία ώστε να λογοδοτεί στη μεγαλύτερη δυνατή πολιτική βάση.

Με άλλα λόγια, για να αποσυγκεντρώσουμε τον πλούτο ώστε περισσότεροι από εμάς να συμμετέχουμε στις επιλογές που προσφέρουν οι πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας, πρέπει πρώτα να αποσυγκεντρώσουμε την εξουσία ώστε όλο και περισσότεροι να συνδιαμορφώνουμε την πορεία της κοινωνίας μας.

Αυτό σημαίνει ότι αν θέλουμε να αναπτύξουμε την ελληνική οικονομία θα πρέπει πρώτα να ενισχύσουμε την ελληνική δημοκρατία.

Πώς όμως;

Μεταφέροντας εξουσία, περιουσία, πόρους, υπηρεσίες και πλουτοπαραγωγικές πηγές σε συλλογικότητες, που μπορούν να δώσουν οικονομική ισχύ σε πολίτες που σήμερα είναι εκτός της παραγωγικής διαδικασίας και θα ελέγχονται τόσο από την πολιτική εξουσία όσο και από την κοινωνία. Ενισχύοντας δηλαδή στη διαδικασία διαχείρισης εθνικού και τοπικού πλούτου, το ρόλο θεσμών, δομών, φορέων και συλλογικοτήτων που χρησιμοποιούν διαφανείς διαδικασίες, υπόκεινται σε δημόσια διαβούλευση και υποχρεώνονται σε άμεση λογοδοσία στον Έλληνα και την Ελληνίδα.

Η μεταφορά της εξουσίας

σε Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, Επιμελητήρια, Συνεταιρισμούς, Εργατικά Κέντρα, Πανεπιστήμια και Κοινότητες Ενδιαφερομένων τρομάζει πολλούς διότι, κατά καιρούς, έχουν συμπεριφερθεί κατ' εικόνα και μικρογραφία του πολιτικού συστήματος.

Δε θα έπρεπε διότι τους κρίνουν από μία βραχυπρόθεσμη εμπειρία όπου συμπεριφέρθηκαν σαν το κράτος, όντας στον άμεσο έλεγχο και την απόλυτη εξάρτηση από αυτό.

Ήταν φυσικό επακόλουθο.

Ούτε έχει κανένα νόημα να καταδικάσουμε το σύνολο από απομονωμένες αποτυχίες.

Ακόμα όμως κι όταν οι θεσμοί και οι φορείς αναπαράγουν βραχυπρόθεσμα συμπεριφορές της κεντρικής πολιτικής σκηνής, η αποσυγκέντρωση της εξουσίας λειτουργεί ευεργετικά διότι υπόκειται σε δύο διαδικασίες συνεχούς προόδου που δεν υπόκειται το κεντρικό πολιτικό σύστημα:

- Πρώτον, οι επικεφαλής των θεσμών που μπορούν να πάρουν εξουσία, λογοδοτούν πιο άμεσα στους πολίτες που εξυπηρετούν (και μπορούν να λογοδοτήσουν ακόμα περισσότερο).
- Δεύτερον, ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλον. Δεν είναι πια εύκολο για έναν Δήμαρχο ή έναν Πρύτανη να πείσει ότι κάτι «δε γίνεται» όταν την ίδια ώρα το κάνει ο διπλανός Δήμαρχος ή Πρύτανης. Ούτε μπορούν να κρυφτούν διότι, αργά ή γρήγορα, θα βρεθούν σε επίσημες ή ανεπίσημες διαδικασίες λογοδοσίας απολογούμενοι στον πολίτη τον οποίο έχουν ταχθεί να υπηρετήσουν.

Ο αντίστοιχος υπουργός ούτε σε λογοδοσία υπόκειται ούτε σε ανταγωνισμό.

Κρίνεται μόνο από ένα άτομο -τον Πρωθυπουργό- και συλλογικά στις εκλογές. Αποτέλεσμα είναι ότι, στα λίγα χρόνια που έχουν κάποιες αρμοδιότητες, οι θεσμοί που τις έχουν αναλάβει και έχουν υποστεί κοινωνική λογοδοσία, έχουν ωριμάσει πιο γρήγορα από ότι έχει το κεντρικό πολιτικό σύστημα από την ίδρυση του ελληνικού κράτους.

Τι σημαίνει αποσυγκέντρωση εξουσίας;

Σημαίνει ότι τα προβλήματα λύνονται κοντά στον πολίτη. Ότι ο θεσμός που έχει επιλεγεί να τον εξυπηρετήσει θα έχει την ανεξαρτησία και τα εργαλεία για να το πράξει αποτελεσματικά.

Σήμερα, μια Περιφέρεια ή ένας Δήμος, ακόμα κι αυτοί που έχουν περιουσία, δεν έχει κονδύλια για να εξυπηρετήσει τον πολίτη, πόσο μάλλον για να οδηγήσει την τοπική ανάπτυξη.

Ένα Εργατικό Κέντρο δεν έχει τη δυνατότητα να καταγράψει το εργατικό δυναμικό και τις συνθήκες εργασίας στην πόλη του.

Το Πανεπιστήμιο λογοδοτεί σε λίγους θορυβώδεις συμμετέχοντες αλλά όχι στην τοπική κοινωνία.

Τα Επιμελητήρια ούτε περιουσία έχουν, ούτε πλουτοπαραγωγικές πηγές μπορούν να διαχειριστούν, ούτε συνεταιρισμούς παραγωγών επιτρέπεται να φτιάξουν.

Γιατί;

Διότι τότε θα έπαυε το κεντρικό πολιτικό σύστημα να είναι η πρωταρχική εξουσία που ελέγχει τους θεσμούς και το ρόλο του θα έπαιρναν οι πολίτες.

Τί τους θέλουμε όμως τέτοιους ευνουχισμένους θεσμούς;

Αυτήν την ώρα, λειτουργούν μόνο ως εργαλεία διεκπεραίωσης κυβερνητικών επιλογών και όχι ως συνέταιροι σε μια εθνική προσπάθεια.

Σε τέτοιους θεσμούς, πρέπει ή να δώσουμε εργαλεία και περιουσία για να μας υπηρετήσουν σωστά ή να τους καταργήσουμε.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, μόνη σοβαρή επιλογή είναι η πρώτη.

«Αποκτώ εξουσία»

δεν είναι το ίδιο με το

«αποκτώ αρμοδιότητες».

«Αποκτώ αρμοδιότητες»

σημαίνει μπορώ να είμαι

όσο αποτελεσματικός

μου επιτρέπει να είμαι

το κεντρικό κράτος.

«Αποκτώ εξουσία»

σημαίνει έχω την δυνατότητα

να μάθω, να αλλάξω να γίνω καλύτερος

μέσα από διαδικασίες

διαφάνειας, διαβούλευσης & λογοδοσίας.

«Αποκτώ εξουσία» σημαίνει
καθαρές αρμοδιότητες
καθαρές ιεραρχίες
καθαρές σχέσεις εξουσιών
ώστε ο πολίτης να γνωρίζει
σε ποιον πρέπει να απευθυνθεί
από ποιον πρέπει να περιμένει λύση στο
πρόβλημά του.

Την αποτελεσματικότητα όσων αποκτούν
εξουσία ελέγχουν τόσο οι πολίτες όσο και το
κεντρικό κράτος, του οποίου ο ρόλος καθίσταται
πραγματικά «επιτελικός».

Αποσυγκέντρωση της Εξουσίας και Αποτελεσματικότητα

Διαχρονική άμυνα του κεντρικού πολιτικού συστήματος ενάντια στην αποσυγκέντρωση της εξουσίας είναι ότι οδηγεί σε καθυστέρηση των διαδικασιών ή σε διαφθορά.

Ένα νέο παραγωγικό μοντέλο ανάπτυξης, **λένε**, δεν μπορεί να βασιστεί σε άλλους θεσμούς εκτός από το κεντρικό κράτος διότι οι διαδικασίες διαφάνειας, διαβούλευσης και λογοδοσίας θα επιβαρύνουν την ταχύτητα και την αποτελεσματικότητά του.

Πρέπει, όμως, να απαντηθεί διότι δε χρησιμοποιείται μόνο από το πολιτικό σύστημα αλλά κι από την οικονομική νομενκλατούρα η οποία συμβιώνει με το πολιτικό σύστημα στην εξουσία και ελέγχει μεγάλη μερίδα των πόρων της δημιουργίας.

Απλά παραδείγματα που ανατρέπουν αυτή τη λογική είναι τα εξής:

- η διαχείριση του ιαματικού τουρισμού σε όλη την Ελλάδα
- η διαχείριση του χρυσού στη Χαλκιδική
- οι τηλεοπτικές άδειες.

Ο **ιαματικός τουρισμός στην Ελλάδα** παραμένει υπανάπτυκτος διότι τον διαχειρίζεται το κεντρικό κράτος.

Ο **χρυσός στη Χαλκιδική** έχει δημιουργήσει ανυπέβλητα προβλήματα τόσο στην τοπική κοινωνία όσο και στους επενδυτές διότι το κράτος δεν είπε την αλήθεια από την πρώτη στιγμή. Όταν το έκανε είχε χάσει κάθε ίχνος φερεγγυότητας.

Και οι τηλεοπτικές άδειες, όταν τελικά δόθηκαν, μετά από ένα σκοτεινό αλισβερίσι δεκαετιών μεταξύ οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, μόνο τον πολίτη δεν εξυπηρέτησαν.

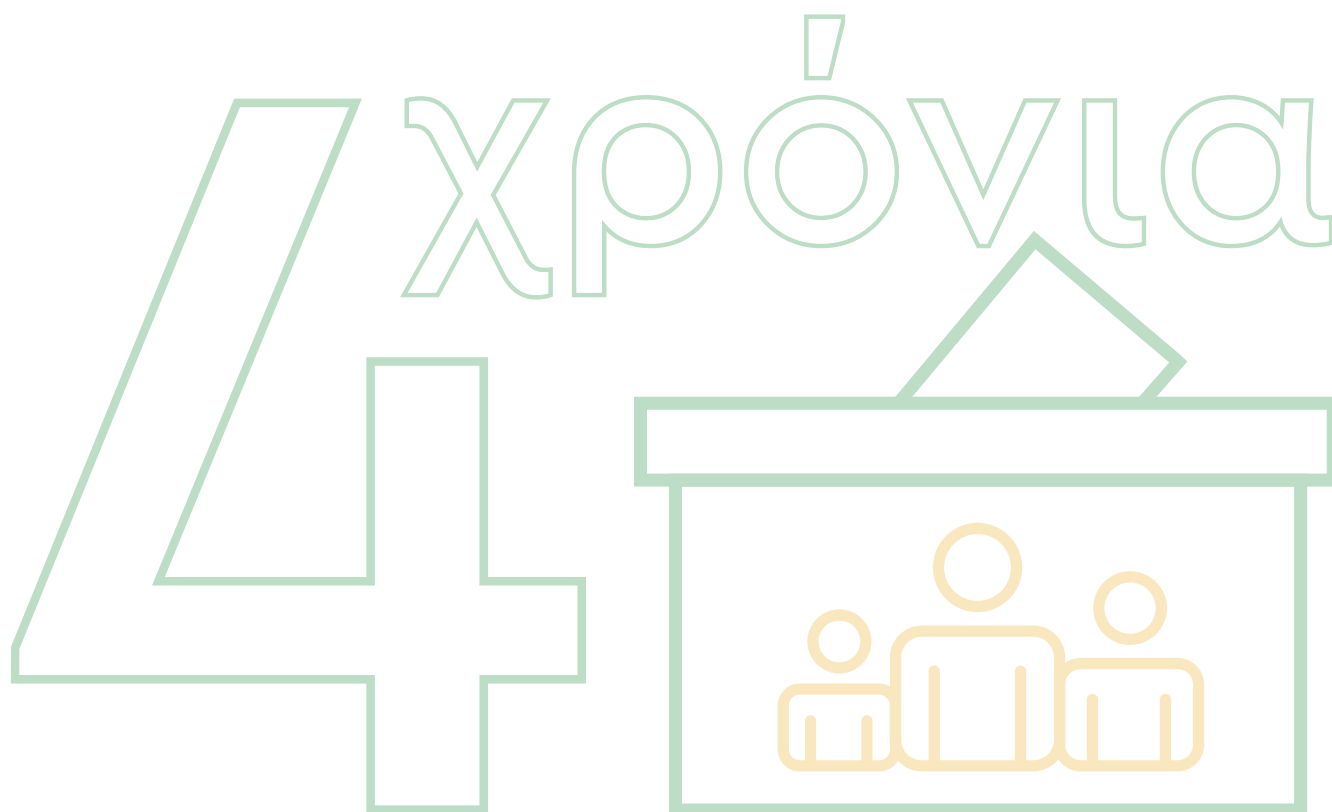
Ειδικά στις δύο πρώτες περιπτώσεις,

το οικονομικό όφελος των τοπικών κοινωνιών από τη διαχείριση των δικών τους πλουτοπαραγωγικών πηγών ήταν μηδαμινό και έμμεσο. Κυρίως, από ρουσφετολογικές προσλήψεις του εκάστοτε υπουργού.

Στην τρίτη περίπτωση, τη διάθεση τηλεοπτικών αδειών, αναδεικνύεται με τρόπο γλαφυρό ότι το κεντρικό πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να κουνάει σε κανέναν το δάχτυλο της διαφθοράς. Η διαχρονική διαχείριση του θέματος αφήνει όλο το πολιτικό σύστημα έκθετο τόσο για τις προθέσεις του όσο και για την αποτελεσματικότητά του.

Είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε

ότι δεν έχει κανένα νόημα να περιμένουμε το κεντρικό κράτος να εγγυηθεί ταχύτητα και διαφάνεια, πόσο μάλλον το κοινό καλό, όσο το μόνο εργαλείο κρίσης που έχουμε στα χέρια μας είναι οι εκλογές κάθε τέσσερα χρόνια.

Αποσυγκέντρωση της Εξουσίας και Πολιτικά Κόμματα

Ποιός όμως μπορεί να χτίσει ένα νέο παραγωγικό μοντέλο ανάπτυξης για την Ελλάδα που βασίζεται στην αποσυγκέντρωση της εξουσίας και κατ' επέκταση στην αποσυγκέντρωση του πλούτου;

Σίγουρα όχι τα υπάρχοντα πολιτικά κόμματα εξουσίας, διότι για να αποσυγκεντρώσεις την εξουσία πρέπει να διαφωνείς με τη συγκέντρωσή της.

Οι ηγεσίες των σημερινών κομμάτων εξουσίας όχι μόνο έχουν υπηρετήσει την συγκεντρωμένη εξουσία, αλλά έχουν βοηθήσει στην περαιτέρω ενδυνάμωση του «**Κύκλου της Πρόσβασης**» και στη συρρίκνωση των δομών που λογοδοτούν στον πολίτη.

Εσχάτως, η κυβέρνηση, επικαλούμενη το «**Επιτελικό Κράτος**», του οποίου σκοπός είναι η μεταφορά εξουσίας σε θεσμούς κοντά στην κοινωνία, μετέφερε όλη την εξουσία όσο πιο μακριά από αυτή γίνεται, στο γραφείο του Πρωθυπουργού.

Ο νόμος του ΣΥΡΙΖΑ για την Τοπική Αυτοδιοίκηση και τους συνεταιρισμούς, ενώ επικαλείται τη δημοκρατία, είναι ενδεικτικός της άρνησης ενός κόμματος με συγκεντρωτική παράδοση να εμπιστευτεί εξουσία στον Έλληνα και την Ελληνίδα. Η εφαρμογή της ερμαφρόδιτης απλής αναλογικής των δύο Κυριακών και η ενίσχυση της Αποκεντρωμένης Διοίκησης είχε μόνο σκοπό τον κομματικό έλεγχο της Αυτοδιοίκησης.

Δυστυχώς, η οικονομική κατάρρευση έχει επιφέρει αβάσταχτη πολιτική φτώχεια.

Η πεποίθηση ότι δεν έχουμε επιλογές (γνωστή και ως TINA – «There Is No Alternative») έχει επηρεάσει την Ελλάδα όπως κάθε δυτική κοινωνία και έχει επιβάλλει ένα συντηρητικό μοντέλο διακυβέρνησης και ανάπτυξης.

Αλλωστε η παγκοσμιοποίηση χωρίς κανόνες, δυστυχώς υπηρετήθηκε από τα παραδοσιακά κόμματα της συντήρησης και της προόδου, διεθνώς.

Όμως, η απουσία πολιτικών επιλογών στην Ελλάδα έχει γίνει αφόρητο δόγμα για δύο λόγους:

- **Πρώτον**, τα μνημόνια που επέβαλλε η χρεοκοπία της χώρας την περίοδο 2007-2009 δεν έδωσαν στα πολιτικά κόμματα που κυβέρνησαν μετά εύρος επιλογών και έπρεπε να εξηγήσουν γιατί τα υπηρετούν και
- **Δεύτερον**, η διαχείριση της συγκεντρωμένης εξουσίας δεν επέτρεψε στα πολιτικά κόμματα της συντήρησης να αναγνωρίσουν ότι μια επιλογή για την πρόοδο του τόπου αποτελεί η αναδιανομή της – δεν είναι τυχαίο ότι οποιαδήποτε θετική ενέργεια έγινε προς αυτήν την κατεύθυνση έγινε επί κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Έχοντας «κατακτήσει» την εξουσία τα συντηρητικά κόμματα δεν εμπιστεύονται άλλους να την διαχειριστούν διότι, στην καλύτερη περίπτωση, νιώθουν παντοδύναμα και άρα ικανά να αντιμετωπίσουν κάθε πρόκληση ή χειρότερα, έχουν γλυκαθεί από αυτή και αρνούνται να την απολέσουν. Είτε έτσι είτε αλλιώς, όταν πάρουν την εξουσία στα χέρια τους, ζουν σε έναν φανταστικό, δικό τους κόσμο που υποβαθμίζει την αξία και την ισχύ του πολίτη. Αυτό εξηγεί και την απόσταση που νιώθει από αυτά η κοινωνία.

Νιώθοντας ότι το πολιτικό σύστημα δεν προσφέρει επιλογές, ότι ο πολιτισμικός, κοινωνικός και οικονομικός πλούτος στην Ελλάδα θα παράγεται πάντα από λίγους, ότι η μόνη πρόσβαση σε ένα καλύτερο αύριο είναι μέσα από ένα άρρωστο πολιτικό σύστημα και ότι τίποτα δεν μπορεί πια να αλλάξει, **κάθε μέρα εγκλωβίζονται στη Συντήρηση** περισσότεροι συμπολίτες μας.

Είναι φυσιολογικό φαινόμενο διότι οι εκπρόσωποι της Συντήρησης δεν προσποιούνται ότι έχουν ανάγκη από άλλες πολιτικές επιλογές.

Υπηρετούν με αφοσίωση το σύστημα το οποίο εκείνοι πίστεψαν και ανέδειξαν.

Ενίοτε δε, αναδεικνύονται και καλύτεροι διαχειριστές του.

Χωρίς πολιτικές επιλογές, αρκεί μόνο να επικαλούνται προοδευτικές λύσεις και κοινωνική ευαισθησία για να διατηρούν ανενόχλητοι και να ενισχύουν τον «Κύκλο της Πρόσβασης» στον οποίο πιστεύουν.

Άλλοι **προοδευτικοί** συμπολίτες μας **παραιτούνται** και «πάνε σπίτι τους» **διότι οι δυνάμεις που τους εκπροσωπούν στη χώρα μας σε επίπεδο κομμάτων εξουσίας έχουν χάσει κάθε ίχνος αξιοπιστίας** ότι θα μπορούσαν να υπηρετήσουν τις αρχές και τις αξίες τις οποίες τάχθηκαν να υπηρετούν και να κάνουν πράξη τις υποσχέσεις που έδωσαν.

Η εμμονή τους να υπηρετούν το υπάρχον πολιτικό σύστημα, οι βαθιές τους σχέσεις με τον «Κύκλο της Πρόσβασης» που προσπαθούν να οικειοποιηθούν και η ανόητη επιμονή τους να επιβεβαιώνουν με λόγια και πράξεις ότι δεν υπάρχουν επιλογές, τις καθιστά λυπηρούς κομπάρσους σε ένα επικίνδυνο για την Ελλάδα πολιτικό σκηνικό.

Χωρίς αξιοπιστία, παραμένουν εγκλωβισμένες σε αντιπολίτευση επικοινωνιακού χαρακτήρα, αμφισβητούμενης αξιοπιστίας και μηδαμινής αποτελεσματικότητας.

Περιμένουν με αγωνία το παραπάτημα της Συντήρησης για να ξαναπάρουν την εξουσία χωρίς καμία αγωνία για το τι μπορεί να σημαίνει αυτό για την Ελλάδα.

Στη συγκυρία αυτή, δύο πολιτικά ερωτήματα παραμένουν επίκαιρα: :

**Χρειάζεται η Ελλάδα προοδευτικές δυνάμεις;
Και αν ναι, τί πρέπει να εκπροσωπούν για να
διεκδικήσουν με αξιώσεις την εξουσία;**

Για εμάς που πιστεύουμε στο χώρο, η απάντηση στο πρώτο ερώτημα είναι δεδομένη.

Όσο η Ελλάδα δεν δημιουργεί τον πλούτο που θα μπορούσε και δεν τον μοιράζει δίκαια, όσο επιβάλλονται δυνάμεις μέσα στην κοινωνία που πιστεύουν ότι οι λίγοι που έχουν εξουσία έχουν περισσότερα δικαιώματα από τους υπόλοιπους, όσο οι κυβερνήσεις υποτιμούν τις δυνατότητες των Ελλήνων και των Ελληνίδων να δημιουργήσουμε και να σταθούμε στα πόδια μας και όσο η Ελλάδα παραμένει οικονομικά και πολιτικά εξαρτημένη από τρίτους, οι ιδέες και οι αξίες του σοσιαλισμού, όπως προσδιορίστηκαν στη χώρα μας, παραμένουν επίκαιρες και απαραίτητες για να αλλάξουμε πορεία.

Μπορεί όμως ο χώρος να αναγεννηθεί μέσα από τις σημερινές του δυνάμεις; :

Η ηθική κατάρπωση του ΣΥΡΙΖΑ και η σχεδόν ολοκληρωτική αδυναμία του να κυβερνήσει προοδευτικά τον έβγαλαν εκτός παιχνιδιού, τον τοποθέτησαν στο κάδρο της Συντήρησης και μάλιστα της μη σοβαρής.

Η μοναδική προοπτική διαφαίνεται και πάλι μέσα από το Πανελλήνιο Σοσιαλιστικό Κίνημα και την πολιτική ομπρέλα του Κινήματος Αλλαγής. Αρκεί η πολιτική του αντιπρόταση να βασιστεί, όπως άλλοτε, σε μια διαφορετική θεώρηση της κοινωνικής και οικονομικής πολιτικής, όχι σε μια καλύτερη διαχείριση της υπάρχουσας.

Γιατί οι προοδευτικές δυνάμεις της κοινωνίας σήμερα νιώθουν άστεγες, εγκλωβισμένες σε κόμματα που δεν υπηρετούν αρχές και αξίες, πολλοί δε έχουν καταλήξει σε παραίτηση «στο σπίτι τους» ή έχουν επιλέξει τη Συντήρηση με την ελπίδα ότι αυτή τη φορά δεν υπάρχει λύκος πίσω από την προβιά.

Θέλουν να δουν την Ελλάδα να στέκεται στις δικές τις δυνάμεις να παράγει και να απολαμβάνει τον δικό της πλούτο. Θέλουν τον Έλληνα και την Ελληνίδα απελευθερωμένους ώστε να κάνουμε πράξη τα δικά μας όνειρα, τον δικό μας τρόπο ζωής χωρίς άγχος και καταπίεση, γεμάτοι αυτοπεποίθηση ότι δεν έχουμε τίποτα να ζηλέψουμε από αυτούς που σήμερα μας κουνούν το δάχτυλο.

Θέλουν, πάνω από όλα,
να δουν τους πολίτες αυτής της χώρας να συνδιαμορφώνουμε το
μέλλον μας,

μέσα σε ένα πλαίσιο πραγματικής δημοκρατίας, όπου είμαστε όλοι υπεύθυνοι για τις
επιλογές μας και μπορούμε όλοι να απολαύσουμε τα δικαιώματά μας.

Άρα, για να εκπροσωπήσει τα θέλω της ελληνικής κοινωνίας ο χώρος δεν μπορεί
και δεν πρέπει να αναζητήσει μια απλή συρραφή των σημερινών δυνάμεων που
υπηρέτησαν το άρρωστο πολιτικό σύστημα, αλλά
πρέπει να αναγεννηθεί από τις στάχτες του μέσα από ένα νέο ξεκίνημα.

Μέσα από μια διακήρυξη που θα βασίζεται στις αρχές και τις αξίες των
σοσιαλιστικών του καταβολών και θα τις μεταφράζει σε θέσεις και προτάσεις που
αφορούν την ελληνική κοινωνία σήμερα.

Μέσα από ένα πολιτικό προσκλητήριο που θα εμπνεύσει και θα συσπειρώσει
τόσο όσους πιστεύουν όσο και όσους πίστεψαν κάποτε ότι η Ελλάδα μπορεί να
σταθεί στα πόδια της όταν απελευθερώσουμε την ελληνική δημιουργία από τις
δυνάμεις που την κρατούν εγκλωβισμένη.

Μέσα από μια πραγματικά ανοιχτή διαδικασία διαλόγου και σύνθεσης
η οποία αναδεικνύει την πίστη των προοδευτικών δυνάμεων στον Έλληνα και την
Ελληνίδα και κατ' επέκταση στη δύναμη της δημοκρατίας.

Τώρα είναι η ώρα.

Αν δεν αλλάξουν άμεσα οι σημερινές πολιτικές συνθήκες, το νέο πακέτο οικονομικής
βοήθειας από το εξωτερικό θα επιμεριστεί όπως όλα τα προηγούμενα και θα
καταλήξει στους ίδιους προορισμούς.

Θα εισπραχθεί από όσους έχουν ήδη πρόσβαση, στην καλύτερη περίπτωση θα
κάνει δύο ή τρεις γύρους μέσα στην ελληνική οικονομία, και θα καταλήξει στο
εξωτερικό είτε από εισαγωγές ξένων προϊόντων είτε σε ξένους και αφορολόγητους
τραπεζικούς λογαριασμούς.

Ακόμα και αν φρενάρει εφήμερα την κατάπτωση κάποιων ελληνικών νοικοκυριών,
ούτε θα χρησιμοποιηθεί για να πολλαπλασιάσει τις δυνατότητες της ελληνικής
οικονομίας ούτε θα αντιμετωπίσει τη διαχρονική και συστημική ανεργία ούτε θα
αναβαθμίσει την παιδεία και την εκπαίδευση που μπορούν να διευρύνουν και να
εκσυγχρονίσουν τις δυνατότητες της ελληνικής δημιουργικής βάσης.

**Αν δεν αλλάξουμε άμεσα και ριζικά το πολιτικό σύστημα που θα το
διαχειριστεί, θα χάσουμε μια μεγάλη ευκαιρία για την Ελλάδα.**

Αυτή την ευκαιρία μπορούν να αδράξουν μόνο οι προοδευτικές δυνάμεις του τόπου διότι
είναι οι μόνες που πάντα πίστευαν στις δυνατότητες των Ελλήνων και των Ελληνίδων.

Η Αναγέννηση ως Πολιτική Πρόταση Αλλαγής

Η **Αναγέννηση** ως πρόταση γεννήθηκε για να αλλάξει το πολιτικό σύστημα μέσα από την επιστροφή των προοδευτικών δυνάμεων στην εξουσία. Για να προκαλέσει έναν κοινωνικό μετασχηματισμό ο οποίος θα εμβαθύνει τη δημοκρατία στην Ελλάδα, θα αναβαθμίσει τη σχέση κάθε Έλληνα και Ελληνίδας με την εξουσία και έτσι θα διευρύνει τη δυνατότητα όλων μας να συμμετέχουμε στην παραγωγή του πολιτισμικού, κοινωνικού και οικονομικού πλούτου που έχει ανάγκη η χώρα.

Η **Αναγέννηση** πιστεύει ότι ο σοσιαλιστικός στόχος για αναδιανομή του πλούτου ως εργαλείο κοινωνικής δικαιοσύνης και μοχλός οικονομικής αναδιοργάνωσης είναι σωστός και πρωταρχικός.

Είναι όμως λάθος να εφαρμοστεί πάλι μονομερώς, μέσα από τη διεύρυνση των δημοσίων αγαθών και υπηρεσιών, διατηρώντας την εξουσία συγκεντρωμένη στα χέρια λίγων. Ενώ βραχυπρόθεσμα δημιουργεί την εντύπωση ότι μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας συμμετέχει στην παραγωγή πλούτου, αργά ή γρήγορα, επανέρχεται η συγκέντρωσή του στους λίγους, αφού δεν αλλάζουν οι όροι διαχείρισης των πλουτοπαραγωγικών πηγών.

Μόνο μέσα από τη ριζική αποσυγκέντρωση της εξουσίας και τη διεύρυνση της παραγωγικής βάσης η αναδιανομή του πλούτου αποτελεί μακροχρόνια λύση για μια ευνομούμενη κοινωνία.

Η διεύρυνση της παραγωγικής βάσης και η συμμετοχή των πολιτών στην αξιοποίηση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της χώρας αποτελεί συνθήκη για τη δημιουργία μιας δίκαιης κοινωνίας και μιας αειφόρου παραγωγικής οικονομίας.

Οι ασφαλιστικές δικλείδες που δημιουργούνται και η ευρύτερη διανομή του πλούτου που παράγεται, διασφαλίζουν ότι οι πλουτοπαραγωγικές πηγές θα προστατευτούν από την κατάχρηση και ότι μεγαλύτερο μέρος του παραγόμενου πλούτου, για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, θα παραμείνει δημιουργικό στην κοινωνία που θα παραχθεί.

Η ριζοσπαστική αλλαγή του πολιτικού συστήματος μέσα από την αποσυγκέντρωση της εξουσίας και η ριζική διεύρυνση του «Κύκλου της Πρόσβασης» μέσα από την αναδιανομή του πλούτου, μεγαλώνει την παραγωγική βάση και αναβαθμίζει τον ρόλο όλων των κοινωνικών στρωμάτων που θέλουν και μπορούν να δημιουργήσουν στην Ελλάδα.

Η εμπάθυνση της δημοκρατίας και η διεύρυνση της παραγωγικής βάσης απαιτεί τη μεταφορά εξουσίας, περιουσίας, πόρων και υπηρεσιών στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης, στα Επιμελητήρια, στα Πανεπιστήμια, στις Ανεξάρτητες Αρχές, στους Συνεταιρισμούς, στα Εργατικά Κέντρα και στις Κοινότητες Ενδιαφερομένων που δημιουργούνται γύρω από πλουτοπαραγωγικές πηγές.

Οι συλλογικότητες αυτές ενισχύουν τις δυνατότητες Ελλήνων και Ελληνίδων που σήμερα δεν έχουν πρόσβαση στις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας και δημιουργούν νέους συνέταιρους του κεντρικού κράτους στην απορρόφηση, διαχείριση και διανομή περιουσίας και κονδυλίων.

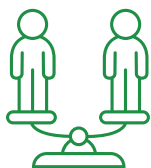
Προϋπόθεση για τη μεταφορά οποιασδήποτε εξουσίας και περιουσίας σε αυτό το δίκτυο θεσμών, δομών και φορέων είναι η απόλυτη αποδοχή από μέρους τους της διαφάνειας, της διαβούλευσης και της λογοδοσίας στην οποία οφείλουν να υπόκεινται.

Με την αποσυγκέντρωση της εξουσίας, ο ρόλος του κράτους αλλάζει. Με τη σημερινή τους μορφή, το κεντρικό κράτος και οι γραφειοκρατίες που το στηρίζουν έχουν εντυπωσιακή δυνατότητα για καλό και για κακό. Μπορούν να παράγουν και να καταστρέφουν πολιτισμική, κοινωνική και οικονομική αξία σε εντυπωσιακούς ρυθμούς.

Γι' αυτό, η ανάδειξη του επιτελικού τους ρόλου και ο αυστηρός προσδιορισμός των στόχων τους αποτελεί τη μόνη εγγύηση σωστής λειτουργίας τους.

Με την αποσυγκέντρωση της εξουσίας, κυρίαρχος ρόλος του κράτους σε μια ευνομούμενη κοινωνία είναι να εγγυάται βασικά μας δικαιώματα:

Την ισότητα όλων μας απέναντι στο νόμο και κάθε μορφή επίσημης ή ανεπίσημης εξουσίας.

Τη δημοκρατία και τη συμμετοχή μας στην συνδιαμόρφωση του συλλογικού μας μέλλοντος.

Την ασφάλεια και τη δυνατότητά μας να προγραμματίζουμε το ατομικό και συλλογικό μας μέλλον χωρίς φόβο.

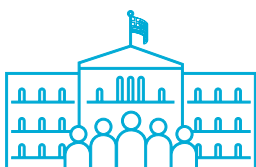
Τη δυνατότητα να προοδεύουμε ατομικά και συλλογικά μέσα από την άμεση κι ελεύθερη πρόσβαση στη γνώση και τον πολιτισμό.

Τη δυνατότητά μας να έχουμε ελεύθερη πρόσβαση στους πόρους της δημιουργίας και να δημιουργούμε ανάλογα με τις ικανότητες και δεξιότητές μας.

Την ανάγκη να εκπροσωπούμαστε ως Έθνος στο διεθνές στερέωμα, εκεί που πρέπει να παίρνονται αποφάσεις για εμάς με εμάς, όχι χωρίς εμάς.

Η αυστηρή αφοσίωση του κράτους στην προστασία των δικαιωμάτων μας διασφαλίζει ότι η συμβολή του στην κοινωνία θα είναι εποικοδομητική και ξεκαθαρίζει τους άξονες από τους οποίους κρίνεται το έργο του.

Ειδικά στη μεταβατική φάση αποσυγκέντρωσης της εξουσίας, εκτός από το να προστατεύει δικαιώματα, ένα επιτελικό κράτος βοηθά να χτιστούν τα θεμέλια πάνω στα οποία μπορεί να αναπτυχθεί ένα νέο παραγωγικό μοντέλο σε διευρυμένη παραγωγική βάση.

Σχεδιάζει τους βασικούς άξονες ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας με γνώμονα τα συγκριτικά πλεονεκτήματα της χώρας, διαχειρίζεται θέματα εθνικής ταυτότητας και κληρονομιάς και θέτει κι εφαρμόζει κριτήρια ποιότητας για κάθε προϊόν, αγαθό και υπηρεσία που παράγεται ή προσφέρεται στη χώρα μας.

Μαζί με τους φορείς στους οποίους μεταφέρει εξουσία, καταγράφει τα συγκριτικά τους πλεονεκτήματα και λειτουργεί ως αρωγός για να χτιστεί η νέα οικονομία από κάτω προς τα πάνω.

Για να διασφαλίσει την ευρύτερη συμμετοχή των πολιτών δίνει, σε πρώτη φάση, μεγαλύτερη έμφαση στη διεύρυνση της λαϊκής βάσης που συμμετέχει στη διαχείριση των πλουτοπαραγωγικών πηγών και λιγότερο στην άμεση επιρροή τους στο Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν.

Με άλλα λόγια, κομβικός ρόλος του επιτελικού κράτους στη μεταβατική φάση της αποσυγκέντρωσης εξουσίας είναι η συμβολή του στη δημιουργία νέων αγορών καθώς και των «κοινοτήτων ενδιαφερομένων» που θα τις υποστηρίξουν.

«Κοινότητες ενδιαφερομένων»

Με άλλα λόγια, κομβικός ρόλος του επιτελικού κράτους στη μεταβατική φάση της αποσυγκέντρωσης εξουσίας είναι η συμβολή του στη δημιουργία νέων αγορών καθώς και των «κοινοτήτων ενδιαφερομένων» που θα τις υποστηρίξουν.

(Η διαδικασία αξιοποίησης μιας πλουτοπαραγωγικής πηγής οφείλει να λαμβάνει υπόψιν και τη γνώμη όσων αντιτίθενται σε αυτή).

Εκτός από την τεχνογνωσία που χρειάζεται για να δημιουργηθούν τέτοιες κοινότητες με ανοιχτές, διάφανες και συμμετοχικές διαδικασίες, το κεντρικό κράτος μπορεί να τις προικίσει με γνώση, συμβουλές κι εργαλεία που δεν τους είναι σήμερα διαθέσιμα.

Η μετάβαση από το σημερινό μοντέλο ανάπτυξης που λειτουργεί από πάνω προς τα κάτω σε ένα που λειτουργεί από κάτω προς τα πάνω, θα χρειαστεί τη συμβολή όλων κι αυτό συμπεριλαμβάνει την ενεργή κι εποικοδομητική συμβολή του κράτους.

Μία οικονομία η οποία βασίζεται στα συγκριτικά της πλεονεκτήματα δημιουργεί ισχυρές και κερδοφόρες αγορές τις οποίες αξιοποιεί η μεγαλύτερη δυνατή λαϊκή βάση, επενδύει στις τοπικές και κλαδικές κοινότητες που μπορούν να τις υποστηρίξουν και προωθεί τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αυτές παράγουν, είναι **μια οικονομία που η Αναγέννηση αναγνωρίζει ως πατριωτική**, σε αντίθεση με μια οικονομία που περιμένει την αγορά να καθορίσει την πορεία της και απέχει από κάθε διαδικασία στήριξής της.

Σύμμαχοι της Αναγέννησης

στην αποσυγκέντρωση της εξουσίας και στη δημιουργία μιας νέας παραγωγικής βάσης που χτίζει μια πατριωτική οικονομία, είναι όσοι πολίτες της χώρας πιστεύουν ότι ήρθε η ώρα για μια πραγματική αλλαγή στη χώρα.

Εκτός από τις δυνάμεις που πιστεύουν σε μια δίκαιη κοινωνία και μια αειφόρο παραγωγική οικονομία, τους πολίτες που πιστεύουν ότι αυτοί οι στόχοι είναι εφικτοί μόνο μέσα από τη ριζική αποσυγκέντρωση της εξουσίας και τους πολίτες οι οποίοι προσβλέπουν στην αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου ώστε να διευρυνθεί η παραγωγική βάση της χώρας, την Αναγέννηση υποστηρίζουν οι προοδευτικές δυνάμεις που συμμετέχουν στις συλλογικότητες που θα αναλάβουν μέρος της εξουσίας και της ευθύνης που τους επιμερίζεται.

Αυτές είναι οι προοδευτικές δυνάμεις στους χώρους της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, οι μικροί και μεσαίοι επιχειρηματίες και τα Επιμελητήριά τους, οι αγρότες, οι ομάδες παραγωγών και οι Συνεταιρισμοί που δημιουργούν, οι νέοι και τα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα που θα διευρύνουν την επιρροή τους στην κοινωνία, τα Εργατικά Κέντρα και οι συνδικαλιστικοί φορείς από τους οποίους αναζητάται μια σύγχρονη και εποικοδομητική αντιμετώπιση του ρόλου τους.

Μαζί τους, η Αναγέννηση παρακολουθεί τις νέες τάσεις εντός κι εκτός της Ελληνικής κοινωνίας για να ανταποκρίνεται με ταχύτητα στις αλλαγές που έχει ανάγκη η χώρα.

Ενδεικτικές των τάσεων που σήμερα παρακολουθεί η Αναγέννηση:

1

Η διεθνής απαίτηση για περισσότερη δημοκρατία και η δυνατότητα των Λαών να συνδιαμορφώνουν το συλλογικό τους μέλλον αλλάζει ριζικά τη σχέση του πολίτη με την εξουσία και δημιουργεί την ανάγκη για νέες δομές και νέα εργαλεία συμμετοχής των κοινωνιών στη λήψη αποφάσεων.

2

Η απαίτηση για κοινωνική και πολιτική ισότητα ως βασική συνθήκη για τη δημιουργία δίκαιων κοινωνιών και για τη σωστή λειτουργία της οικονομίας και της αγοράς αλλάζει τον ρόλο του κράτους και το καθιστά υπέρμαχο των συλλογικοτήτων που μπορούν να παράγουν εθνικό πολιτισμικό, κοινωνικό και οικονομικό πλούτο.

3

Η απαίτηση για οικονομική ισότητα καθιστά το κράτος υπέρμαχο της εγχώριας δημιουργίας, της διατήρησης του εθνικού πλούτου στις τοπικές κοινωνίες και της προστασίας του από φορολογικούς παραδείσους που σήμερα τον διεκδικούν. Η απαίτηση για φορολόγηση του παγκόσμιου πλούτου είναι μια διεθνής τάση την οποία το κράτος οφείλει να στηρίξει.

4

Η απαίτηση για προστασία του περιβάλλοντος και αειφόρο παραγωγή πλούτου έχει ήδη αλλάξει τις κοινωνικές προτεραιότητες πολλών κοινοτήτων και θα συνεχίσει να μεταλλάσσει τις συλλογικές μας συνήθειες. Ακόμη και τώρα, η Ελλάδα μπορεί να παίξει ένα σημαντικό ρόλο ως παράδειγμα κοινωνίας η οποία παράγει και καταναλώνει με σεβασμό στο περιβάλλον και στις επόμενες γενιές.

5

Η απαίτηση για δίκαιο εμπόριο που διεκδικεί την προστασία των εργαζομένων, των καταναλωτών και του περιβάλλοντος σε όλες τις χώρες παραγωγής και κατανάλωσης, αμφισβητεί την πρωτοκαθεδρία του ελεύθερου εμπορίου ως μοναδικό εργαλείο διεθνούς οικονομικής δικαιοσύνης. Οι δυτικές κοινωνίες οφείλουν να χρησιμοποιήσουν την πολιτική και οικονομική τους δύναμη για να αναβαθμίσουν τις συνθήκες παραγωγής παγκοσμίως.

6

Η αναβάθμιση της γνώσης, της πληροφόρησης και της κρίσης ως μοχλών ανάπτυξης και η υποβάθμιση της ακίνητης περιουσίας και των πρώτων υλών, καθιστά την παιδεία και τον πολιτισμό κεντρικούς άξονες στη δημιουργία πολιτισμικού, κοινωνικού και οικονομικού πλούτου. Η επένδυση σε αυτούς τους τομείς δεν αφορά μόνο την ατομική και συλλογική μας πρόοδο αλλά την αναβάθμιση του ρόλου της Ελλάδας στη διεθνή κοινότητα.

7

Η αποσυγκέντρωση της βιομηχανικής παραγωγής και η νέα έμφαση στην τοπική παραγωγή, λόγω της εξισορρόπησης του κόστους εργασίας διεθνώς αλλά και της αύξησης του οικονομικού και περιβαλλοντολογικού κόστους των μεταφορών, αυξάνει τις ευκαιρίες για επαναβιομηχανοποίηση των δυτικών κοινωνιών και επαναφέρει θέσεις εργασίας στις τοπικές κοινωνίες.

8

Η μετανάστευση αλλάζει τα οικονομικά δεδομένα των κοινοτήτων που υποδέχονται πολίτες άλλων χωρών, αυξάνει βραχυπρόθεσμα τις ευθύνες του κεντρικού κράτους και των τοπικών κοινωνιών, αλλά λειτουργεί ευεργετικά για τις τοπικές κοινωνίες και οικονομίες όταν η πολιτική ένταξης ενός κράτους είναι συγκροτημένη και συνεπής. Οι στόχοι της δίκαιης κοινωνίας και της αειφόρου παραγωγικής οικονομίας εξαρτώνται από μια ειλικρινή, διάφανη και μακροχρόνια πολιτική ένταξης μεταναστών στην Ελλάδα.

9

Η ανάπτυξη νέων τεχνολογιών, η απαίτηση για μετατροπή της ανεργίας σε ελεύθερο χρόνο καθώς και η χρεοκοπία του κοινωνικού κράτους όπως το ξέραμε, δημιουργούν την ανάγκη για νέα εργαλεία παροχής κοινωνικής ασφάλειας. Ο διάλογος που έχει ανοίξει για το Καθολικό Βασικό Εισόδημα (Universal Basic Income) μπορεί να μην έχει προσφέρει ακόμα τις λύσεις που έχουμε ανάγκη αλλά συμβάλλει στη δημιουργία νέων εργαλείων αντιμετώπισης του προβλήματος.

10

Η αναβάθμιση της σημασίας της διατροφής ως βασικής πηγής υγείας και η απαίτηση για προϊόντα που σέβονται τον άνθρωπο και τη φύση, μεταβάλλει τις οικονομικές δραστηριότητες του αγροδιατροφικού τομέα με ιλιγγιώδεις ρυθμούς κι ανοίγει νέες αγορές για αυθεντικά προϊόντα μικρών και ποιοτικών παραγωγών.

11

Η δυνατότητα δημιουργίας ενεργειακών κοινοτήτων που παράγουν την ενέργεια που καταναλώνουν από ανανεώσιμες πηγές αλλάζει ριζικά τη γεωστρατηγική σημασία της παραγωγής της, καθιστά μικρές και τοπικές κοινωνίες ενεργειακά ανεξάρτητες και πολλαπλασιάζει τις ευκαιρίες των χωρών που παράγουν ενέργεια ή εργαλεία για την παραγωγή και την αποθήκευσή της.

12

Η γήρανση του πληθυσμού της Δύσης και η διευκόλυνση της μετακίνησής τους αυξάνει τους πληθυσμούς πολιτών της τρίτης ηλικίας σε χώρες με ηπιότερο κλίμα, απαιτεί τη ριζική αναβάθμιση των υπηρεσιών υγείας και γηροκόμησής τους και πολλαπλασιάζει τις οικονομικές ευκαιρίες στις χώρες που ανταποκρίνονται στις απαιτήσεις τους

Οι τάσεις αυτές, στο σύνολο ή μέρος τους, θα αλλάξουν με ταχείς ρυθμούς τον κόσμο και την ελληνική κοινωνία όπως την ξέρουμε.

Σκοπός της Αναγέννησης είναι να τις παρακολουθεί

και να τις επεξεργάζεται προς όφελος της ελληνικής κοινωνίας και των κοινωνικών στρωμάτων που επηρεάζονται θετικά ή αρνητικά από αυτές και να συνεργάζεται με όλες τις προοδευτικές δυνάμεις που αναγνωρίζουν αυτές τις τάσεις ως σημαντικές για το μέλλον του τόπου.

Βασική αρχή της δημοκρατίας που πρεσβεύει η Αναγέννηση

είναι ο **ανοιχτός διάλογος** και η **σύνθεση απόψεων**. Σε αυτό το πλαίσιο, συμμετέχει σε κάθε προσπάθεια για τη χώρα και τον χώρο που σέβεται τα δικαιώματα των Ελλήνων και διεκδικεί την αποσυγκέντρωση εξουσίας με σκοπό την αποσυγκέντρωση του πλούτου, χωρίς όρους ή προϋποθέσεις.

Πρόθεση της Αναγέννησης είναι να συμβάλλει εποικοδομητικά και να προσδώσει αξία στον πολιτικό χώρο που πάντα πίστευε και πιστεύει στη συμβολή της Ελλάδας και του απανταχού Ελληνισμού στην παγκόσμια πρόοδο και άρα στη σημασία της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας μας.

Στον πολιτικό χώρο που πίστευε και πιστεύει στη δυνατότητά μας και στο δικαίωμά μας να συνδιαμορφώνουμε το μέλλον μας χωρίς άγχος και καταπίεση.

Στο χώρο που πίστευε και πιστεύει στην απεριόριστη δυνατότητα των δυνάμεων μας να δημιουργούν, όταν είναι ελεύθερες από ό,τι σήμερα τις καταδυναστεύει.

Η ιστορική διαδρομή αυτού του χώρου έχει αποδείξει ξανά και ξανά ότι η Ελλάδα προχωρά μπροστά όταν το πολιτικό σύστημα δείχνει εμπιστοσύνη στον Έλληνα και την Ελληνίδα και δημιουργεί δομές στις οποίες μπορούμε να δημιουργήσουμε και να εκφραστούμε ελεύθερα. Δηλαδή σε δομές που μας παρέχουν πολιτική ισχύ και δημοκρατικό έλεγχο της εξουσίας.

Η πολιτική λύση ήταν πάντα στα χέρια μας.

Για να αλλάξουμε το πολιτικό σύστημα και να απελευθερώσουμε τις δυνάμεις της κοινωνίας, σωστά αυτή τη φορά, οι προοδευτικές δυνάμεις της χώρας θα πρέπει να αναγνωρίσουμε το πολιτικό παράδοξο **με το οποίο θα πρέπει να συμβιβαστούμε, ότι**

για να διεκδικήσουμε με αξιώσεις την εξουσία

πρέπει πρώτα να είμαστε εμείς έτοιμοι να την παραδώσουμε εκεί που ιστορικά πάντα πιστεύαμε ότι ανήκει:

στα χέρια του Λαού που ταχθήκαμε να υπηρετούμε.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΤΟΥΣ ΙΔΙΟΥΣ.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ.